

DAGMAR NICK

Fényhidak

HAGYATÉK

Kinek az emlékezete őriz majd meg
bennünket, hangunkat és szavunkat
rácsok mögött az elnyújtott kiáltást,
amit rémült csend követ.

Ki őriz meg annyi
múlandóságot, kibelezett
alakunkat, kosztümjeinket,
amikben egy vélt életet találtunk ki.
Mily gyorsan gombolyítódott le mindez
a gyermekcipőktől a celluloidon,
keskeny nyomtáv, elfeledett negatívok
a tegnap és az azelőtt sötétkamráiban.
Ki is szeretne erről tudni.
Ki tudja.

ALTEREGÓ

Ágyamban egy halott fekszik,
akivel alszom, ha csak
aludni hagy. Vonásaimat viseli homályos,
papírvékony bőre alatt. Külön-külön
álmodunk. Hasonmás arcunk
előnyünkre van.
De mivel nem beszélünk,
nem ismerjük egymás tapasztalatait
és azt sem,

---

* *Dagmar Nick*, német író- és költőnő, szül. 1926-ban Boroszlón, Edmund Nick zeneszerző és Kaete Nick-Jaenicke koncerténekesnő második gyermekeként. Édesapja, kora neves zeneszerzője, szoros kapcsolatot tartott fent magyarországi kollégáival. Dagmar Nick egyike az 1945 utáni Németország legfontosabb költőnőinek. Tagja a Bajor Szépművészeti Akadémiának. Nyolc próza- és tíz verseskötete jelent meg. Számos irodalmi kitüntetést nyert el.

mennyire magányos a másik.
Néha azt gyanítom,
hogy hermafrodita lehet.
Jómagam, az ő női oldala.

TESTVÉREK KÖZÖTT

Hypnos csökönyös barátom, aki
megvárat, amikor szükségem
lenne rá, aki találgatni hagy,
hogy hová rejtette el az álmokat,
a forrást, amiből erednek
a homlok mögötti menedékhelyen,
miként irányítja őket,
eme cirkuszi szórakozást, hogyan
tereli el figyelmemet, hogy
ne ismerjem fel testvérét, aki pedig
mellettem áll érccipőben
születésem éjjelétől fogva,
idegen test az enyém mellett,
oly közeli és oly felfoghatatlan.

MEGTALÁLT JEGYZŐKÖNYV

Elhagyott, az emlékezetsorvadásba
kupakolt napok.
Levelek, beszélgetések, némely
szerető nevének kezdőbetűi
nem leplezhetők már le. A felmerülők,
alámerülők egyike se él
ma már.

Kinyithatnánk sírjaikat,
mint egykor a bizánci
sziklasírokat a Karmelen: fogak,
néhány lábszárcsont, üres
koponyák. Elnémulás. Mit is
kerestem ezekben a jegyzetekben.
A veszteség érzését? Hulladék.
Az elvesztett kulcsokat.

KIVÁRNI

Az utolsó ajtó
el van zárva tágítható
messzeségben. De közelség is lehetne.
Nem vagyok kíváncsi arra, hogy
találhatok-e valamit mögöttem. Nem félek
az ürességtől.
A kalandok ideje
leégett. Selejtnyomok.
Emlékek és mítoszok
nem megbízhatók már.
A visszapillantó tükörben
a Gorgó szelíd
búcsúmosolya.

TINNITUSZ

Tévedés azt hinni,
hogy elég a lábakkal
kalimpálni, elég az éj fellépte előtti
vascsipkés torlasz, amelyik
az álmat idevonná vontatóhálóban
mint oltóhabot;
elég lenne a végtelenség ütemében
tovább, magasabbra
és gyorsabbra fokozni; senki se
volna már, aki megtaníthatna félni:
Melletted áll, legyőző egy hatalom
parancsára, aminek a helyét
meghatározni nem tudod, füljárdatodba
tapad, egy szívverésedet
kigúnyoló metronóm.
Nincs menekülés.
Törődj bele.

